

MY GILLETTE ITALY, SEEN UP CLOSE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

MOJA GILLETTE ITALIJA

IZBLIZA

THE SYSTEM · 05

Biti nepredvidljiv ima svoje prednosti, ali i svoje slijepe točke – one trenutke kad čekaš da jasnoća stigne sama od sebe. I stigne. Samo treba znati čekati. Što nije talijanski talent.

Nikakav projekt unaprijed, nikakvo planiranje. To je posao rezerviran za one koje dobro plaćaju da izgledaju promišljeno, dok su pravi podaci i dalje vezani uz nagon i intuiciju – dvije apsolutne vrijednosti, nikad ne zaboravljajući da smo sinovi sposobnih žena. Nikad to ne zaboravite.

Amerikanci to s lakoćom zovu work in progress. Mi Talijani nemamo menadžersku viziju i nakon dvije tisuće godina još uvijek branimo svoje položaje – prepiremo se o tome tko je što posjedovao, ali nikad zapravo tko je što posjedovao – prizivajući stare Rimljane: vješte graditelje akvedukata i zahoda, majstore podčinjavanja, gospodarenja, otimanja, diskriminacije, umotane u beskrajnu zabavu i orgije, mnogo poroka i malo vrlina. Narod koji je na križ prikovao kolegu koji je prije dvije tisuće godina stigao noseći riječ, knjigu – nikako da najavi dolazak Bezosa i Amazona, nego samo da pokaže kako se posao gradi i posjeduje na tuđoj koži.

Narod koji je na kraju sve izgubio, a nama ostavio samo javne pisoare i Meloni u vladi – koja se bori s američkim medvjedom i još uvijek odbija priznati da je od rođenja izgubila od jedne žene, samo zato što je on jednom novcem pokorio lijepu ženu.

Ono što on ne zna jest da je prividna podčinjenost žene pravo skriveno osvajanje – čitljivo samo razvijenom muškarcu praznih džepova. I dok njegov kapital raste, ona optimizira njegovu moć u vlastitim rukama, držeći točno onoliko koliko može obuhvatiti, kao što krupje radi za stolom u kockarnici.

Italija. Zemlja u koju dođeš na dvadesetodnevni odmor, dobro jedeš, a onda odmah odeš.

Jer to nije mjesto koje preporučujem.

Nando